

О, колко дълго те очаквахъ
да ме разбудишъ, сладъкъ звънъ,
за тебе съ топли сълзи плакахъ
въ единъ прекрасенъ утринъ сънъ.

Но днесъ ме викашъ. Вънъ е пролѣтъ.
И азъ, пиянъ отъ свѣтлина,
съ замаенъ и учуденъ погледъ
осъмвамъ въ приказна страна.

Предъ мене, чистъ като коприна,
свѣтлѣ пролѣтния пжтъ
и росни капки като сини
очици на дете блестятъ.

Единъ прохладенъ утринъ вѣтъръ
съсъ нѣжна майчина ржка
ме гали и люлѣй тревата
наоколо като рѣка.

Какъвъ е тоя миръ сърдеченъ,
какви сж тѣзъ треви, цвѣтя? —
Нима съмъ азъ живѣлъ далече
оттукъ, отъ тая простота?

Въ душата ми е свѣтълъ празникъ,
азъ пия твойта ведрина.
И знамъ, че вече не напраздно
съ възторгъ къмъ нови дни вървя.